

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

NORA LA PETITA CAMPANERA

MARIA CARME ROCA · DIBUIXOS: MAXI LUCHINI

ÍNDEX

Sobre les campanes 4

Capítol 1

La nena que tenia el nom d'una campana 5

Capítol 2

La nena que feia campana 13

Capítol 3

La nena que en feia de l'alçada d'un campanar 25

Capítol 4

La nena que va donar la campanada 35

Capítol 5

La nena que va fer volar les campanes 49

Història de la campana Honorata 59

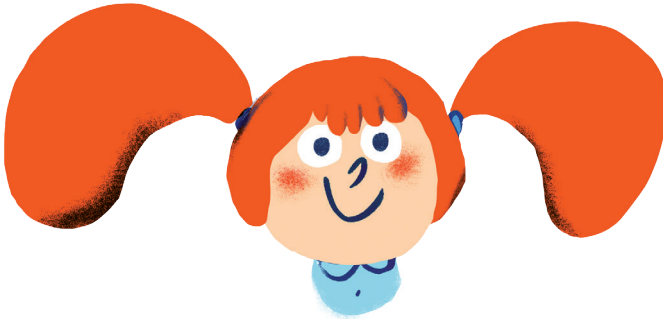
Les campanes de la catedral de Barcelona 63

SOBRE LES CAMPANES

Les campanes són molt antigues. Diuen que les va inventar sant Paulí de Nola, però a la Xina ja feia temps que en tenien, tot i que les feien sonar d'una altra manera. Allà, amb un cop de maça fan «gong», i aquí, a cop de batall, fan «ning» o «nang». Abans eren molt útils, perquè no només servien per a marcar el temps, sinó per a avisar la gent d'un munt de coses: per a convocar les persones a l'església, per a alertar que hi havia foc, per a anunciar que havia nascut una criatura o que havia mort algú, per a celebrar una festa o per a trencar una tempesta, com ara es fa amb els coets. I, vet aquí, que a la catedral de Barcelona n'hi ha una de molt famosa, de campana: l'Honorata. I és molt especial, perquè va ser tres vegades condemnada. Que fort, oi? Ves quin mal podia fer la pobra campana! Però sí, coses que passaven en temps antics. Aquesta, doncs, és la història de quan es va fer la tercera de les «Honorates» i d'una nena a qui li agradaven molt les campanes. Fa anys, molts anys d'això. Per saber què va passar, ens n'hem d'anar a la meitat del segle XIX.

Ens hi acompanyeu?

La nena que tenia el nom d'una campana

El seu nom era **Honorata**, però tothom li deia **Nora**, que és més curt i fa més de casa. Era costum de la seva família posar a les filles el nom d'una campana, d'una campana de la catedral de Barcelona.

L'àvia mateix, es deia Tomasa, que era la més gran i sonora de totes les que hi havia a la Seu. La Tomasa era una campana d'empenta, perquè el dia que se celebrava la festivitat de Sant Tomàs no només giravoltava sobre ella mateixa, sinó que ho feia tota sola.

«Que divertit, que bé que s'ho passava aquella campana!», pensava la Nora.

A la nena, aquest fet li cridava molt l'atenció i li feia molta gràcia, perquè a ella li agradaven molt les campanes (sempre li recordaven que la primera paraula que havia pronunciat era «**nang**»). Però n'hi havia un altre de fet, que li feia molta ràbia: tenia el nom d'una campana que ja no existia, i el motiu era perquè havia estat castigada.

Sí, encara que semblava mentida, les campanes també es podien castigar.

L'àvia Tomasa, però, sovint li recordava que a la seva família sempre hi havia hagut una Honorata.

–Te n'hauries de sentir molt satisfeta de dur el seu nom, perquè va ser el primer rellotge que va tenir la nostra ciutat.

La Nora se la sabia de memòria la història de l'Honorata, però sempre li agradava que l'àvia li tornés a contar.

–Fa segles que es va construir una campana –explicava l'àvia Tomasa– perquè marqués les hores: l'Honorata, és clar. Però va tenir la mala sort que va acabar esquarterada per una bomba durant la Guerra de Successió. I quan la van voler arreglar, el rei Felip V la va condemnar i la va fer fondre per a convertir-la en un canó.

A la Nora allò li semblava una injustícia molt grossa i considerava que aquell **rei era molt antipàtic**. L'àvia li detallava que el rei ho havia fet perquè l'Honorata havia tocat a sometent, és a dir, havia repicat per a convocar els ciutadans a lluitar contra el rei. L'àvia afegia, també, que al cap d'un temps, quan ja regnava un altre rei, Carles III, es va fer una segona Honorata.

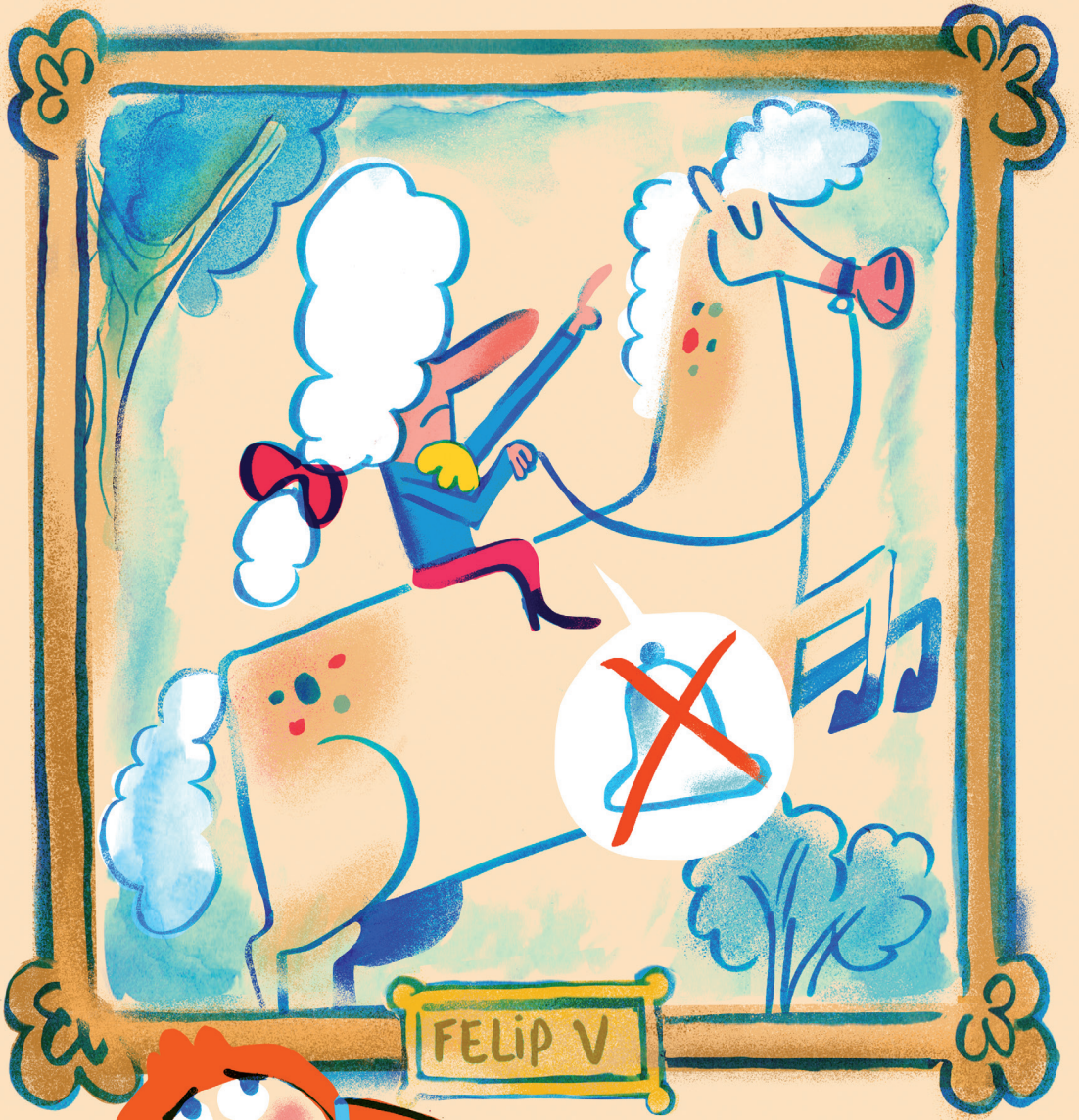
–Perquè conservés l'essència de la primera –continuava l'àvia–, van aprofitar el seu batall. Es veu que algú es va preocupar d'agafar-lo abans que es convertís en un canó.

–Ben fet! –assentia la Nora amb solemnitat.

–Però aquesta segona Honorata no els va sortir ben feta, primer, perquè no tenia nanses, després, perquè, no sonava bé.

–Un nyap, vaja.

La Nora no acabava d'entendre per què li havien posat el nom d'una campana que tenia una història tan trista i desgraciada.

–Però ja saps –acabava sempre l’àvia Tomasa– que aviat en tindrem una altra, d’Honorata.

–**Ai, àvia...** –replacava la Nora, fent morros– això m’ho dieu sempre, i no en tenim de campana Honorata!

–Tu confia en el que et dic, i ja ho veuràs. Tot arribarà, Nora, tot arribarà.

El seu pare també li ho deia sovint. Bé que ho devia saber, és clar, perquè era un dels campaners de la catedral, però com que la gent deia d’ell que era un tocacampanes, la Nora no sabia si acabar-s’ho de creure.

Pobre home, el seu pare. S’havia quedat vidu al cap de poc de néixer la Nora, i des de llavors que no tocava ni quarts ni hores. Bé, sí que en tocava, que per això era campaner, però de vegades es despistava. Sort en tenia dels companys, que li ho perdonaven i l’ajudaven. Sabien que no s’havia refet de la pèrdua de la seva dona.

Sí, la Nora no tenia mare.

Per cert... la mare de la Nora es deia Maria, però quan es va casar amb en Bernat, que així era com es deia el pare de la nena, l’àvia Tomasa, d’acord amb la tradició de la família, va disposar que li havien de canviar el nom, que s’havia de dir com una de les campanes de la catedral. I va passar a dir-se Angèlica, que era una campana del claustre. El nom li esqueia d’allò més, perquè era molt bona i dolça, talment com un àngel. Per la seva banda, a la Maria, com que estava molt enamorada d’en Bernat, ja li va semblar bé.

Vet aquí, que la família era molt reduïda: l’àvia, el pare i ella, la Nora.

Aquest llibre ha estat pensat, produït i confeccionat a Catalunya. Fent-ho així, promovem els nostres autors, ajudem a crear i mantenir llocs de treball a les nostres indústries gràfiques i estalviem transports i les consegüents emissions de CO₂

Primera edició, març de 2018

© Maria Carme Roca Costa, 2018, per al text

© Maximiliano Luchini, 2018, per als dibuixos

Direcció artística: Montse Ginesta

Disseny: Jordi Avià

La propietat d'aquesta edició és de Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Ausiàs Marc, 92-98 – 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9883-954-8

Dipòsit legal: B. 17-2008

Impress a Anman S.L. – Llobateres, 16-18. Barberà del Vallès

La **Nora** és una nena molt alegre i entremaliada que viu a prop de la catedral de Barcelona. El que més li agrada del món és tocar les campanes. I és que de gran vol ser campanera!

Tothom li diu Nora, però el seu nom és **Honorata**, com la campana de la catedral que va ser destruïda. L'àvia sempre li diu que aviat en tindran una altra, de campana Honorata.

No us podeu imaginar **què va fer** la Nora per poder tornar a tenir la campana al campanar...

Una **divertida aventura** per als nens i nenes a partir de **8 anys!**

